

TATIANA DE ROSNAY

Dit leven is van jou

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

**‘Ik ben de Alfa en de Omega,
het begin en het einde.’**

De Openbaring van Johannes

**Als u me vraagt wat ik hier op de wereld
kom doen, antwoord, ik, kunstenaar:**

‘Ik kom voluit leven.’

Émile Zola, *Mes Haines*

De ontmoeting

Parijs, 1991

Op zijn achttiende houdt Martin Dujeu zich nauwelijks bezig met meisjes en nog minder met zijn eindexamen, alleen in het gezelschap van zijn beagle *Germinal* of zijn vriend Oscar Duval met wie hij al vanaf de basisschool optrekt of wanneer iemand over Émile Zola begint, leeft hij op.

Hij is een lange, dromerige jongen met steke-
lig platinablond haar, die met zijn haviksneus,
dikke brillenglazen en slungelige gestalte aan
een lome steltloper doet denken.

Victor Dujeu ziet het als zijn plicht om zijn
zoon elke dinsdagavond mee uit eten te nemen
bij *Mandarin de Jade*, een Chinees restaurant in
de rue de Grenelle, waar hij vergeefs probeert
niet wanhopig te worden van deze slungel die
ineengedoken achter zijn loempiaatjes zit.

Victor Dujeu ergert zich aan de sloomheid
van zijn zoon, maar dat hij in diens gezicht

trekken van Kerstin herkent irriteert hem nog meer. Zijn Scandinavische uiterlijk – zo blond en bleek dat zijn wimpers en wenkbrauwen amper zijn te zien – heeft Martin van haar. Dat geldt ook voor zijn zware bijziendheid (min zes links en min vijf rechts), maar waar Victor Dujeu zich vroeger in de ogen van Kerstin verloor, werkt diezelfde wazige blik in de ogen van zijn zoon hem op de zenuwen.

Kerstin is op tweeëntwintigjarige leeftijd omgekomen bij een vliegtuigramp. Tussen de vijfenzeventig lichamen van haar medepassagiers is dat van haar nooit teruggevonden. Martin was destijds twee jaar oud.

Van zijn moeder staat hem alleen een sierlijk silhouet en goudblond haar bij, en een geur waaraan zijn herinnering met het verstrijken der jaren steeds vager is geworden, als die van een verwelkt boeket, maar soms, als hij een hoek omslaat of een winkel binnenloopt, ruikt hij hem ineens weer zo heftig dat hij de pijn voelt van een nooit geheelde wond.

Zijn een meter achtennegentig, schoenmaat zesenvoertig en haakneus heeft hij van zijn vader, net als zijn gewoonte krom te lopen, met de schouders en borst naar binnen gekeerd, alsof het feit dat ze zo lang zijn hun verbiedt recht

te lopen. Voor het overige lijken vader en zoon nauwelijks op elkaar. De een is gebruind, opgewekt en heeft een buikje, de ander is graatmager, melkweit en sloom.

De grappen over zijn lengte en dikke brillenglazen, waardoor de kleur en vorm van zijn ogen nauwelijks zijn te zien, is Martin gewend. De misvorming waar hij echt mee zit, zijn zijn voeten, zijn tenen om precies te zijn.

De tenen van Martin Dujeu zijn met elkaar verbonden door een roze vlies, zo dun dat het met een schaar is door te knippen. Als kind werd hem bloedserieus verteld dat die bizarre misvorming te wijten was aan het feit dat hij verwekt zou zijn in Venetië. Zijn ouders hadden hun huwelijksreis doorgebracht in de stad van de dogen en negen maanden later was Martin ter wereld gekomen... Als jochie dacht hij dat alle kinderen die in Venetië waren verwekt, geboren werden met van die zwemvliezen tussen hun tenen, en heel lang was hij trots op deze eigenaardigheid.

Toen hij rond zijn vijftiende gebukt ging onder complexen, hechtte hij echter meer geloof aan de verklaring van de huisarts, die de afwijking toeschreef aan een 'foutje tijdens de embryo-ontwikkeling'. Hoewel Martin zich heilig

had voorgenomen zijn voeten aan niemand te laten zien, meende hij toch dat hij niet onder de zwemproef uit kon die hij voor zijn eindexamen moest afleggen. Zijn cijfers waren middelmatig en de kans ze een beetje op te krikken kon hij niet laten lopen. Drie dagen lang zag hij er als een berg tegenop. Met als smoes dat hij last had van ontstoken eczeem besloot hij op het laatste moment in het zwembad zijn sokken aan te houden, maar daarmee trok hij juist nog meer aandacht. Alle ogen waren gericht op de bijziende reus met bordeauxrode wollen sokken. De badmeester beval hem ze uit te trekken, en wel meteen. Doodsbenauwd gehoorzaamde hij. Iedereen keek naar zijn tenen en slaakte een kreet van verbijstering.

‘Wat heb jij voor voeten? Zijn dat zwemvliezen?’ stamelde de badmeester. ‘Waar haal je het lef vandaan om de proef met zwemvliezen af te leggen?’

‘Het zijn geen zwemvliezen,’ zei Martin gelaten. ‘Zo zijn mijn voeten nu eenmaal.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Er zit een vlies tussen mijn tenen.’

‘Een vlies tussen je tenen?’

‘Ja.’

‘Mag ik het aanraken?’

De badmeester bukte en kneep in de dunne, roze huid.

‘Krijg nou wat,’ zei hij. ‘Het is nog waar ook.’

‘Jammer genoeg wel, ja,’ zei Martin somber.

Martin herinnert zich nog altijd het hoon-gelach dat daarop losbarstte. Maar dat lachen verstomde al snel toen duidelijk werd hoe hard hij kon zwemmen. Hij haalde een tien voor het zwemexamen en snoerde daarmee alle treite-raars de mond.

Met geheven hoofd verliet Martin Dujeu het zwembad; zijn eer was gered, maar zelf was hij diep gekwetst.

Het is al de hele dag warm. Een loodgrijs wolkendek hangt zwaar en laag aan de hemel. Met Germinal aan de lijn loopt Martin via de rue du Bac naar huis. Hij moet aan het etentje van gisteravond bij de chinees denken, aan het moment dat zijn vader plechtig aankondigde dat hij zich ging verloven.

Je op je vijftigste nog verloven! Martin had zich moeten inhouden om niet in lachen uit te barsten.

Victor Dujeu had peinzend naar zijn geflambeerde banaan gestaard. 'Ik moet mijn leven anders inrichten. Kerstin is inmiddels zestien jaar dood.'

Martin heeft er altijd een hekel aan als zijn vader zijn moeder bij haar voornaam noemt. Victor Dujeu spreekt die uit als 'Sjastin', op z'n Zweeds, niet als 'Kerstine', met dezelfde eindklank als Christine, zoals de meeste Fransen hem uitspreken. 'Sjastin' klinkt te lief, te intiem, en het stoort Martin dat zijn vader bij het uitspreken van de naam zijn lippen tuit alsof

hij een kus geeft.

‘Weet je, ik ben best eenzaam,’ verzuchtte Victor Dujeu.

Toch is hij dat nooit geweest, denkt Martin. Al een jaar of vijftien is het in de rue de Babylone een komen en gaan van dames, maar Martin is niet in ze geïnteresseerd, of ze nu een nacht, een week of een jaar blijven, en bejegt ze altijd met dezelfde amper verholen minachting.

‘Ga je met je laatste vlam trouwen?’

Victor Dujeu was zo blij dat zijn zoon eindelijk iets zei, dat hij de ironische toon maar negeerde. ‘Ja, met Alexandra.’

‘O,’ zei Martin effen. ‘Je moet trouwens je banaan opeten, de vlammetjes zijn al een tijdje uit. Hij zal inmiddels wel koud zijn.’

Geërgerd, maar gelaten over het overduidelijke gebrek aan belangstelling voor zijn huwelijksplannen keek Victor Dujeu naar zijn dessert en at het zwijgend op. Het was niet eens lauw meer, en de banaan zwom in een soep van zottig vet.

De minachting die Martin koestert voor Alexandra Chamard, een knappe jonge vrouw van een jaar of dertig met blauwgroene ogen en lange benen, is wederzijds. Hij heeft zich erbij moeten neerleggen dat ze bij hen in de rue